

Arrest

nr. 97 326 van 18 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indische nationaliteit te zijn, op 15 februari 2013 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinqies*) alsook van de beslissing van diezelfde datum tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39*bis*), beslissingen die aan de verzoeker werden ter kennis gebracht op 31 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 februari 2013 om 09u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten A. de FABRIBECKERS en S. GIOE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Indische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen in België binnen gekomen in de loop van 2010.

Op 7 augustus 2012 wordt jegens de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering getroffen (bijlage 13*septies*).

De vasthouding van de verzoeker wordt verlengd bij beslissing van 5 oktober 2012.

Een repatriëring van de verzoeker wordt voorzien op 4 december 2012.

Op 30 november 2012 dient de verzoeker een asielaanvraag in.

Op 3 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinqües*). Op diezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39*bis*).

Op 18 december 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoeker dient op 4 januari 2013 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij 's Raads arrest nr. 95 616 van 22 januari 2013 wordt het beroep verworpen en weigert de Raad aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25 januari 2013 wordt andermaal een repatriëring van de verzoeker voorzien. Deze repatriëring wordt afgelast doordat de verzoeker verbaal weigert.

Op 29 januari 2013 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 30 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris wederom een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinqües*) en een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39*bis*). Deze beslissingen worden aan de verzoeker ter kennis gebracht op 31 januari 2013. Dit zijn de beslissingen waarvan de verzoeker thans de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing verzoekt.

Op 4 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*).

2. Onderzoek van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. Voorwerp van de vordering

2.1.1. De verzoeker vraagt om bij wijze van voorlopige maatregelen de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 30 januari 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinqües*) alsook van de beslissing van 30 januari 2013 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39*bis*), onmiddellijk te behandelen.

De verzoeker stelt per aangetekend schrijven van 14 februari 2013 een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing te hebben ingesteld tegen de beide voornoemde beslissingen. De verzoeker voegt het verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing van 14 februari 2013 alsook een bewijs van

aangetekende verzending op 14 februari 2013 toe als bijlage aan het onderhavige verzoekschrift tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De Raad stelt vast dat het aangetekend schrijven van 14 februari 2013 is afgeleverd op 15 februari 2013.

2.1.2. Met de verweerder wordt opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft ten aanzien van de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan tegen een maatregel van vrijheidsberoving immers een beroep worden ingesteld bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in de mate dat de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

2.2. De voorwaarden voor het bevelen van voorlopige maatregelen

2.2.1. De uiterst dringende noodzakelijkheid

2.2.1.1. Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing worden samen behandeld en afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen.

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de Raad zich niet heeft uitgesproken binnen de in het tweede lid bedoelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de inhoud van de in dit artikel bedoelde vordering, de wijze waarop ze moet worden ingediend en de procedure.”

Artikel 39/84 van de vreemdelingenwet voorziet dat ingeval van uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen kunnen bevolen worden.

Artikel 43, § 1, van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Artikel 44 van voormeld Koninklijk besluit bepaalt als volgt:

“Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat :
1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;
2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;
3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;
4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;
5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.
(...)"

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling en/ of het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarin de wet voorziet, en op de stornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van het doel van de vordering duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde maatregel, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht en op een diligente wijze heeft opgetreden.

2.2.1.2. De verzoeker zet in het verzoekschrift het volgende uiteen met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid:

"De verzoekende partij bevindt zich voor een ernstig en op handen zijnde gevaar. Immers heeft hij geleerd dat een vliegtuig het moet repatriëren deze zondag 17 februari 2013 ochtend in Indië.
De verwijdering van de verzoekende partij is derhalve op handen zijnde.
Als hij wordt gerepatrieerd, zou hij in Indië een onmenselijke en vernederende behandeling kunnen ondergaan in verband met de feiten in zijn asielaanvraag.
Zijn raadsman heeft de hele vereiste spoed gehad om dit beroep zo snel mogelijk in te dienen aangezien de raadsman moest al de stukken en de verzoekschriften (tegen de 13quater beslissing betekend op 04.02.2013, tegen het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 31.01.2013 en tegen de beslissing die de verzoekende partij gevangen te houden in een bepaalde plaats betekend op 31.01.2013) in minder dan 8 werkdagen vertalen.
De verzoekende partij heeft zijn eigen internationaal paspoort later gekregen (stuk 4)."

2.2.1.3. De verweerder betwist het uiterst dringend karakter.

2.2.1.4. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het onderhavige dossier blijkt dat de verzoeker bij beslissingen van 7 augustus 2012 en 3 december 2012 de vasthouding van de verzoeker in een welbepaalde plaats werd bevolen. De thans bestreden beslissingen van 30 januari 2013 werden genomen en aan de verzoeker ter kennis gebracht op een moment dat de verzoeker reeds was vastgehouden.

De Raad merkt tevens op dat de verzoeker zelf erkent dat hij eerder, met name op 25 januari 2013, de voor hem voorziene repatriëring verbaal weigerde. Uit de gegevens van het dossier en uit het arrest nr. 95 616 inzake verzoekers eerste asielaanvraag blijkt dat ook op 4 december 2012 de repatriëring van de verzoeker was gepland. Deze repatriëring werd opgeschort gezien de verzoeker op 30 november 2012 een asielaanvraag indiende.

Op datum van het indienen van de onderhavige vordering blijkt de repatriëring van de verzoeker te zijn voorzien op zondag 17 februari 2013.

2.2.1.5. De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet en artikel 44, tweede lid van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van een hangende vordering tot schorsing kan worden gevorderd wanneer de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel die jegens de verzoeker werd getroffen, imminent wordt.

Deze situatie dient op het eerste gezicht te worden onderscheiden van de situatie waarbij de tenuitvoerlegging van de jegens de verzoeker getroffen verwijderingsmaatregel op het moment dat de beslissing waarvan de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing wordt gevorderd, reeds imminent is.

Dienaangaande kan een vergelijking tussen het bepaalde in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet en het bepaalde in artikel 39/85 van diezelfde wet, meer duidelijkheid scheppen.

Artikel 39/82 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

(...)

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing.

(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

De vordering bevat een uiteenzetting van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing of, in voorkomend geval, van voorlopige maatregelen rechtvaardigen.

(...)

§ 4. (...)

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

(...)”

Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)”

Overeenkomstig artikel 39/82, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet dient de verzoeker te opteren hetzij voor een gewone vordering tot schorsing, hetzij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet voegt daaraan toe dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend indien de betrokken vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, dit onder de voorwaarde dat hij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid. Artikel 39/85, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een reeds ingediende vordering tot schorsing kan worden

gevorderd indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en de tenuitvoerlegging ervan imminent *wordt*.

2.2.1.6. Uit de samenlezing van de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet volgt dat de verzoeker, wanneer hij wordt geconfronteerd met een verwijderingsmaatregel twee mogelijkheden heeft: ofwel opteert hij voor een gewone vordering tot schorsing indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet imminent is, ofwel opteert hij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel wel imminent is. In elk geval dient de vordering te worden ingediend binnen de wettelijk bepaalde beroepstermijn van 15 respectievelijk 30 dagen na de kennisgeving al naargelang de verzoeker wordt vastgehouden of niet. Een derde mogelijkheid, met name het indienen van een gewone vordering tot schorsing op het moment dat de verwijderingsmaatregel reeds imminent is, kort daarna gevolgd door een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing versneld te behandelen, lijkt niet te verzoenen met het bepaalde in de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet.

2.2.1.7. In het kader van de onderhavige procedure, wordt door de verzoeker ontegensprekelijk beoogd dat hij zijn repatriëring, die voorzien is op 17 februari 2013 omstreeks 8 uur 's ochtends, wil verhinderen. Bijgevolg mag van hem verwacht worden dat hij de nodige spoed en alertheid aan de dag legt om de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet alleen in kennis te stellen van zijn intenties maar ook om tijdig, dit wil zeggen binnen een tijdsbestek dat nodig is om aan de Raad en aan alle partijen betrokken in het geding, de gelegenheid te geven kennis te nemen van zijn vordering derwijze dat die vordering aan een gedegen onderzoek kan worden onderworpen.

Aan de verzoeker is krachtens de vreemdelingenwet de technische mogelijkheid geboden om zijn vordering, hetzij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hetzij een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met een faxbericht aan de Raad te doen toekomen.

Te dezen is de verzoeker op 31 januari 2013 in kennis gesteld van de bestreden beslissingen. De verzoeker bevond zich blijkens de stukken van het administratief dossier reeds sinds 7 augustus 2012 in een gesloten opvangcentrum en zijn vasthouding werd reeds bevolen bij de opeenvolgende beslissingen van 7 augustus 2012 (bijlage 13septies), 3 december 2012 (bijlage 39bis) en 30 januari 2013 (bijlage 39bis). Bovendien werd reeds meerdere malen in de repatriëringen van de verzoeker voorzien, eerst op 4 december 2012 en later op 25 januari 2013. De verzoeker diende op het moment van de kennisgeving van de thans bestreden beslissingen dan ook te weten dat een repatriëring nakend was. Ondanks dit gegeven dient de verzoeker tegen de genoemde beslissing van 30 januari 2013 pas op 14 februari 2013 per aangetekend schrijven een verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing in en laat hij na onmiddellijk een vordering tot schorsing in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij per aangetekend schrijven hetzij per faxbericht zoals voorzien in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet.

2.2.1.8. De verzoeker zet *in casu* niet uiteen waarom hij op 14 februari 2013, wanneer hij ervoor opteerde om een beroep tot nietigverklaring en een verzoek tot schorsing in te dienen per aangetekend schrijven, niet in de mogelijkheid was om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen. De verzoeker stelt – naast een aantal bemerkingen die eerder slaan op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel en die niets te maken hebben met het dringende karakter van het bevelen van voorlopige maatregelen - slechts dat hij vernomen heeft dat de repatriëring gepland is in de ochtend van 17 februari 2013 en dat hij alert heeft gereageerd nu zijn raadsman de verschillende stukken en verzoekschriften in minder dan 8 werkdagen diende te vertalen.

Daargelaten de vraag of de vertaling van stukken en verzoekschriften als rechtvaardiging voor het alert optreden kunnen in aanmerking worden genomen nu de verschillende beslissingen waartegen de verzoeker thans in rechte optreedt in totaal minder dan 3 bladzijden beslaan en nu de verzoeker niet aantoonbaar waarom een vertaling van de verzoekschriften wettelijk gezien noodzakelijk is, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker reeds per aangetekend schrijven van 14 februari 2013 in staat was om tegen de beslissingen van 30 januari 2013 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te dienen. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de besognes van de vertaling de verzoeker

hebben verhinderd om op 14 februari 2013 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Verder blijkt uit de stukken die bij het verzoekschrift worden gevoegd, en meer bepaald uit de faxberichten dd. 14 februari 2013 die de raadsman van de verzoeker aan de diensten van de verweerder stuurde, dat de verzoeker reeds op 14 februari 2013 wist dat de repatriëring nakende was aangezien in deze berichten aan de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gevraagd om te bevestigen dat de repatriëring van de verzoeker zal worden opgeschort totdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak heeft gedaan over de op diezelfde datum per aangetekend schrijven ingediende vordering tot schorsing. Het feit dat de verzoeker vernomen heeft dat hij op 17 februari 2013 zou worden gerepatriëerd, impliceert dan ook geenszins dat de verzoeker op 14 februari 2013 niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om in de plaats van een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen.

2.2.1.9. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verzoeker minstens reeds op 14 februari 2013 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kon instellen. Door op 14 februari 2013, datum waarop de tenuitvoerlegging van de jegens hem getroffen verwijderingsmaatregel onmiskenbaar reeds imminent was, een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te dienen per aangetekend schrijven en vervolgens amper één dag later een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen om de versnelde behandeling te vorderen van de daags tevoren ingediende vordering tot schorsing, heeft de verzoeker de door hem geponeerde urgentie bij het horen bevelen van voorlopige maatregelen zelf in de hand gewerkt. De verzoeker heeft dan ook niet alert gereageerd bij het indienen van de onderhavige vordering.

Waar de verzoeker onder de titel *“voorwerp van deze aanvraag”* voerder om *“over de aanvraag tot schorsing onmiddellijk uit te spreken deze 14 februari 2013”*, waarbij kan aangenomen worden dat de datum 14 februari 2013 een materiële vergissing betreft nu de vordering pas werd ingesteld op 15 februari 2013 en dus klaarblijkelijk deze laatste datum bedoeld wordt, wijst de Raad er op dat de verzoeker niet redelijkerwijze kan verwachten dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich op 15 februari 2013 nog uitsprekt over en een arrest velt betreffende een vordering tot schorsing waarvan de versnelde behandeling bij wege van voorlopige maatregelen op diezelfde dag pas per faxbericht ingekomen om 21 uur 31 en vervolledigd bij faxberichten ingekomen om 21 uur 52 en 21uur 58, werd ingediend.

2.2.1.10. De verzoeker heeft het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en de rechten van de verdediging nodeloos in gevaar gebracht door op twee dagen tijd in dezelfde zaak twee procedures op te starten, waarbij het eerste beroepschrift per aangetekend schrijven wordt ingediend derwijze dat dit op dezelfde dag is aangekomen als het tweede verzoekschrift, dat per faxbericht wordt ingesteld. Het instellen van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet worden aangewend met de bedoeling om de Raad in een situatie te sturen waardoor er, gelet op de geschapen tijdsnood, geen andere mogelijkheid zou zijn dan ofwel, zonder enig daadwerkelijk onderzoek van de zaak mogelijk te maken – de verzoeker vraagt immers om de vordering tot schorsing onmiddellijk en nog dezelfde avond uit te spreken - toch een schorsing uit te lokken, ofwel een schorsing *de facto* te zien tot stand komen en voorziene repatriëring te laten uitstellen. *In casu* blijkt dat in de faxberichten die de raadsman van de verzoeker op 14 februari 2013 overmaakte aan de diensten van de verweerder reeds aangekondigd wordt dat een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid zal worden ingediend bij de Raad indien vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken geen bevestiging wordt verkregen van het feit dat de repatriëring van de verzoeker zal worden uitgesteld totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de op die dag per aangetekend schrijven ingediende vordering tot schorsing, hetgeen onmiskenbaar impliceert dat de verzoekende partij zich bij het indienen van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring per aangetekend schrijven van 14 februari 2013 reeds ten zeerste bewust was van het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel. Niettemin dient te worden vastgesteld dat de verzoeker op 14 februari 2013 geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend. Dergelijk handelen wijst dan ook op misbruik van de procedure van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Het kan niet de bedoeling van de wetgever geweest zijn om de proceduremogelijkheid om voorlopige maatregelen te horen bevelen te laten misbruiken om nalatig optreden van de verzoeker, die niet

meteen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingesteld terwijl hij daar wel de mogelijkheid toe had en terwijl het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet is gewijzigd, te herstellen.

2.2.1.11. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

3. Er is niet voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid zoals voorzien in artikel 44, tweede lid, 5° van voornoemd Koninklijk besluit van 21 december 2006. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizenddertien door:

Mevr. C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. S. SOETINCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

C. DE GROOTE